

[Ole Espersen]

ko, at så kan Højesteret ikke styre antallet af de bevillinger, der gives. Det vil kunne betyde, står der – og det står altså også i fremsættelses-talen – at man så ikke kan styre ressourcerne.

Med andre ord: Man ønsker, som vi kender det fra en tidligere, men stadig væk verserende sag, at lade tildelingen af begunstigende forvaltningsakter være afhængig af, om der er nok personale i administrationen eller i Højesteret. Det anføres helt klart og utvetydigt, at det er en fordel ved Højesterets rolle her, og så kan Højesteret bestemme, at når vi har mange andre sager, giver vi ikke så mange tredjeinstansbevillinger. Det er det, der står ordret. Og det forstås vi ikke.

Det er dog sådan, at loven angiver nogle kriterier, og hvis de er opfyldt – det er ikke retskrav, der er tale om, det er skønsmæssige afgørelser – så skal bevillingen dog gives. Og i al fald ville det være magtfordrejning, hvis man sagde: Du kan ikke få den bevilling i dag, som Jensen fik for to år siden, for nu har Højesteret flere sager. Det er dog forkert, og jeg vil meget gerne høre ministerens argumentation for, at dette skulle være afgørende for valget af Højesteret.

Så undrer det os lidt, at når det drejer sig om at vurdere de administrative og økonomiske konsekvenser, siger man, at hvis det bliver Højesteret, kræves der en indsats på 14 årsværk, mens man til gengæld kan spare 6 årsværk i Justitsministeriet. Justitsministeriet er et dygtigt og i mange henseender effektivt ministerium, men at Højesteret skulle bruge 2½ gang så mange årsværk, forstår jeg ikke rigtig, selv om man vil kalde det judicielle afgørelser.

Der er efter min mening et godt argument imod nævnstanken, nemlig at ministeriet og regeringen ikke får mulighed for at styre indbringelsen af sager, hvor det kan være af politisk eller samfundsmæssig interesse at få Højesterets afgørelse. Jeg synes, det er et relevant argument, og derfor må vi sørge for – hvis det bliver et nævn, der skal være afgørende – at regeringen eller eventuelt Folketinget får denne mulighed. Vi kan jo også have behov for at få Højesterets vurdering af, om den lovgivning, Folketinget har under behandling, bør ændres eller vores opfattelse af tingene er den rigtige. Det er et praktisk problem, der ikke har været søgt løst før, men som vi meget gerne vil medvirke til at løse.

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Ole Espersen konstaterer, at flertallet har afgjort, at kompetencen skal væk fra Justitsministeriet, så det skal vi ikke diskutere. Det kan godt ske, at hr. Ole Espersen ikke vil diskutere det mere, men jeg synes nu alligevel, det er en interessant problemstilling, og jeg må minde om, at en førende socialdemokratisk politiker engang udtalte, at man har et standpunkt, til man tager et nyt. Og derfor er der vel ikke noget galt i, at hvis forudsætningerne ændrer sig, er man også villig til at ændre sin egen indstilling. Det var faktisk klogt sagt.

Hvem der skal meddele bevillingen til anke og kære og under hvilke kriterier, er selvfølgelig en interessant problemstilling. Opgaven må efter min mening være at placere kompetencen det sted, hvor det er mest hensigtsmæssigt, og når jeg siger, at der ikke er nogen ideel løsning, hænger det blandt andet sammen med, at set ud fra et ideelt synspunkt bør Højesteret ikke behandle tredjeinstansbevillingssager, for man kan ikke se bort fra, at parterne får den opfattelse, at Højesteret vil være forudindtaget, når der senere skal afsiges dom i sagen.

At henlægge kompetencen til landsretterne er også betænkeligt. Principielt vil det være uheldigt at indføre en ordning, hvorefter den domstol, som har truffet afgørelse i sagen – i dette tilfælde altså landsretten – også skal afgøre, om afgørelsen kan ankes til højere retsinstans.

Så er der muligheden med Den Særlige Klageret. Men den er ikke særlig egnet til at behandle denne type sager, den er slet ikke sammensat og gearret med sådanne opgaver for øje. Hvis den fik opgaven, ville der reelt være tale om at oprette en helt ny myndighed.

Den fjerde mulighed, man taler om, oprettelsen af et særligt råd eller nævn til at afgøre, hvilke sager der skal kunne ankes, er heller ikke en hensigtsmæssig nyskabelse. Et sådant nævn vil være placeret uden for retssystemet, og det vil betyde skabelsen af en ny myndighed, der kan opfattes som en slags sidedomstol og virke nedbrydende på domstolens autoritet.

For god ordens skyld vil jeg da godt nævne, at Justitsministeriet selvfølgelig heller ikke er den ideelle løsning. Det er der også ting der kan tale imod, men desværre er Retsplejerådet ikke blevet bedt om at vurdere, om den gælder